

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί κ ι.

1) Οἱ ἀδένες εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ οὐρανίσκου σχήματος ἀμυγδαλοῦ, αἱ ἀμυγδαλαὶ τοῦ λαίμου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Οἱ δὲ αὐτοὶ νὰ κάτσουνε μέσ' ἑς τὰ οὐργούρικια δού λαίμου σου ἰὰ δὲ βορῶ πιά νὰ σ' ἀκούω || Φρ. Ποὺ νὰ πρήξου δὲ οὐργούρικια δού τοῦ κακοθάνατου! (ἀρά). Ποὺ νὰ φραοῦνε τὰ οὐργούρικια δού λαίμου σου! (ἀρά). β) Ἡ ἀσθένεια τῶν ἀμυγδαλῶν τοῦ λαίμου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Φρ. Οὐργούρικια νὰ βγάλῃς! (ἀρά). 2) Οἱ ἐκ τοῦ λαίμου τῶν ζώων ἐξαρτώμενοι κώδωνες καὶ λοιπὰ στολίσματα ἐκ λίθων ἢ ἄλλης ὕλης Πόντ. (Σάντ.): Αἰνιγμ.

Ἐχω ἕναν σαντουχόπον κ' ἐν' γομᾶτον γουργουλίτδᾶ (ἔχω ἕν μικρὸν κιβώτιον καὶ εἶναι γεμᾶτον ἀπὸ στολίδι· τὸ στόμα καὶ οἱ ὀδόντες) Συνών. β ι ρ β ι λ ι τ σ ι.

γουργουρικιασμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. οὐργουρικιασμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἀμάρτ. ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι κ ι ᾶ ζ ω.

Ὁ πᾶσχων τὰς ἀμυγδαλὰς τοῦ λαίμου: Δὲ σιωπαίνει πιά, οὐργουρικιασμένε! (ἀρά) ποὺ εἶθε νὰ ἀρρωστήσῃς ἐκ βλάβης τῶν ἀμυγδαλῶν, ὥστε νὰ μὴ ἡμπορῇς νὰ ὁμιλῇς). Μὰ ἡ οὐργουρικιασμένη ὅλο τὴ λεέδα μου θὰ ᾄχῃ (λεέδα = ἡ ὁμιλία· μά, αὐτὴ, ποὺ εἶθε νὰ πρησθοῦν αἱ ἀμυγδαλαὶ τῆς, διαρκῶς περὶ ἐμοῦ θὰ ὁμιλῇ).

γουργούριο τό, Κέρκ. γουργουλιό Ἡπ. (Δρόβιαν.) Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι ζ ω.

1) Ἡ ἀνησυχία Κέρκ.: Ἐχει γουργούριο (εἶναι ἀνήσυχος, ἀδημονεῖ). 2) Τὸ ἀνακάτωμα Ἡπ. Δρόβιαν.)

γουργούριση ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι ζ ω.

1) Γ ο υ ρ γ ο υ ρ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών. 2) Κροτάλισμα ὕγρου ἐντὸς τοῦ στόματος. 3) Γ ο υ ρ γ ο υ ρ α 2, τὸ ὅπ. βλ.

γουργούρισμα τό, κοιν. καὶ Πόντ. γουργούρισμαν Πόντ. (Τραπ. κ. ἀ.) γουργούρ'σμα Ἡπ. (Κουκούλ. Πλατανοῦς.) Μακεδ. (Δρυμ.) γουργούξισμα Τσακων. (Πραστ.) γουργούλισμα Κρήτ. γουργούλ'σμα Λέσβ. οὐργούρισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γοργούρισμαν Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) κουρκούρισμαν Κύπρ. Πόντ. (Τραπ.) κουρκούλ-λισμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι ζ ω.

1) Γ ο υ ρ γ ο υ ρ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) Τσακων. (Πραστ.) —Λεξ. Δημητρ.: Ἀρχίσανε πάλι τὰ γουργούρισμα τῆς κοιλιᾶς κοιν. Ὡ, μάτι μὴ σὲ πιάσῃ, πείνα ποὺ τὴν ἔχεις! Μονρέ, μὰ εἶδα οὐργούρισμα ἔτονε φτό! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τσι γουργούξισμα ἔν' ἔγκι μὲ τὰ φούκα ντι; (τὸ γουργούρισμα εἶναι αὐτὸ μὲ τὴν κοιλιά σου;) Πραστ. 2) Γ ο υ ρ γ ο υ ρ α 2, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών. —Λεξ. Δημητρ. 3) Ὁ ἰδιάζων ἦχος ὁ παραγόμενος κατὰ τὴν πόσιν ὕγρου, τὸ κροτάλισμα ὕγρου ἐντὸς τοῦ στόματος Κρήτ. (Σητ.) —Λεξ. Δημητρ.: Πιέ, ἂν θὰ πιῇς κι ἄσ' τὸ γουργούρισμα ποὺ κάνει ὁ χοῖρος ἑς τ' ἀπόπλυμα Σητ. Συνών. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι σ η 2. 4) Ἡ φωνὴ τῆς ἄρρενος περιστερᾶς Τσακων. (Πραστ.) —Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1, σ. 377: Ὅσι νίου γουργούξισμα, ἔγκι τὸ ἄκλερε τὸ πεξι-στέξι! (δὲν ἀκοῦς γουργούρισμα ποὺ ἔχει, αὐτὸ τὸ ἄκληρον, τὸ ἀναθεματισμένον περιστέρι!) Πραστ. Τὸ γουργούρισμα τῶν περιστερῶν εἶναι γρουσουζιά Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ., ἐνθ' ἄν. 5) Ἡ φωνὴ ἄρρενος καμήλου κατὰ τὴν

ἐποχὴν τοῦ ὄργασμοῦ Κύπρ. 6) Θόρυβος ὅμοιος πρὸς βορβορυγμὸν Κρήτ. —Ν. Ἐστ. 20 (1936), 1440, 21 (1937), 450: Τὸ γουργούρισμα τοῦ νεροῦ Κρήτ. Ἀκουόντανε τὰ γουργούρισμα τῆς βρύσης Ν. Ἐστ. 20 (1936), 1440. Τὸ μακρόσυρτο γουργούρισμα ποὺ ἔκαναν οἱ σιδερένιοι κρίκοι κυλῶντας μέσ' ἀπὸ τὰ ὄκκια (= αἱ ἐπὶ τῆς πλώρης τοῦ πλοίου ὀπαί, δι' ὧν διέρχονται αἱ ἀλύσεις τῆς ἀγκύρας) αὐτόθ. 21 (1937), 450.

γουργουρισμός ὁ, Κρήτ. —Δ. Μαυροφρ., Δοκίμ., 73 Γ. Σουρῆ, Ρωμ., ἀρ. 7 —Λεξ. Δημητρ. οὐργουρισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γοργουρισμός Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι ζ ω. Ὁ τύπ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι σ μ ὸ ς καὶ εἰς Ἰατροσοφικὸν κώδικα τοῦ 16ου αἰ., βλ. Κ. Ἀμυντ., Ἀθηνᾶ 43 (1931), 165.

1) Γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι σ μ α, τὸ ὅπ. βλ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κερασ.) —Δ. Μαυροφρ., ἐνθ' ἄν. Γ. Σουρῆς ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Δημητρ.: Καλέ, εἶδα οὐργουρισμός εἶν' ἐδτὸς ποὺ κάνει ἡ κοιλιά δού; Ἀπύρανθ. || Ποίημ.

Ὁ Τσαρλαμπᾶς γουργουρισμὸν αἰσθάνεται σπουδαῖο Γ. Σουρῆς, ἐνθ. ἄν. 2) Θόρυβος, κραυγὴ Πόντ. (Κερασ.)

3) Αἱματοκύλισμα Κρήτ.

γουργουριστὰ ἐπίρρ. Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι σ τ ὸ ς.

Κατὰ τρόπον ὥστε νὰ προκαλῆται γουργουρισμός: Πίνει τὸ κρασί γουργουριστὰ.

γουργουριστός ἐπίθ. Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.) κουρκουλι-στικός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι ζ ω.

1) Ὁ παράγων γουργουρισμὸν ἢ ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ γουργουρισμοῦ Κρήτ. (Σητ.): Γουργουριστὸ τὸ πίνει τὸ κρασί (κατὰ τὴν κατάποσιν τοῦ οἴνου κάμνει γουργουρισμὸν). 2) Ὁ γουργουρίζων, ἐπὶ ἄρρενος ἐπιβήτορος καμήλου, ὡς ἐκ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ὄργασμοῦ Κύπρ. 3) Τὸ οὐδ. ὡς οὗς, τὸ κατὰ τὴν κατάποσιν γουργούρισμα Κρήτ. (Σητ.): Πιέ, θὰ πιῇς κι ἄσ' τὸ γουργουριστὸ!

γουργουρίτης ὁ, Κύθν. Τῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι ζ ω.

Νόσος τοῦ λάρυγγος, κυνᾶγχη ἐνθ' ἄν.: Φρ. Νὰ σὲ πιάσῃ γουργουρίτης καὶ πρίχτης! (ἀρά) Κύθν. Νὰ σὲ πιάσῃ σκασιμός καὶ γουργουρίτης! (ἀρά) Τῆν. Συνών. γ ο υ ρ γ ο υ ρ α 3 δ, π ν ἰ χ τ η ς, π ο ν ὀ λ α ι μ ο ς.

γούργουρο τό, Ἰθάκ. Κύθν. γούργουλο Ἀθῆν. Κύθν. Σίφν. Πληθ. γούργουλα Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ γ ο υ ρ α.

Ὁ στενὸς λαίμῳς τῶν ὑδροφόρων πηλίνων ἀγγείων ἐνθ' ἄν.: Τὸ γούργουλο τῆς στάμνας Κύθν. Τώρα θὰ βάλω τὸ γούργουλο (θὰ πληρώσω τὴν στάμνα μέχρι τοῦ λαίμου) Σίφν. Γιόμισε τὸ καν-νάτι ν-νερό ὡς τὰ γούργουλα Εὐβ. (Κουρ.)

γουργουρόσταμνο τό, ἀμάρτ. γουργουλόσταμνο Λεξ. Ψύλλ. Βλαστ. 337.

Ἐκ τῶν οὗς. γ ο υ ρ γ ο υ ρ α ς καὶ σ τ α μ ν ἰ.

Ἀγγεῖον παράγον γουργουρισμὸν κατὰ τὴν εἰσροὴν ἢ ἐκροὴν ὕγρου ἐκ τοῦ στομίου αὐτοῦ ἐνθ' ἄν.

γουργουροφραγμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. οὐργουροφραγμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ο φ ρ ᾶ ζ ω.

Ὁ ἔχων φραγμένον, κλειστὸν τὸν λάρυγγα ἕνεκα οἰδήματος τῶν ἀμυγδαλῶν καὶ ἐπομένως ὁ αἰσθανόμενος ἄγχος, ἐπὶ ἄρᾳ: Οἱ διάλογοι νὰ κάτσουνε μεσ' ἑς τὰ 'ουργουρίκια δοῦ λαιμοῦ σου, 'ουργουροφραμένο, ἡ δὲ βορῶ πιά νὰ σ' ἀκούω. Μωρή, 'ουργουροφραμένη, σῶπα πιά!

γουργούπλι τό, Πόντ. (Οἰν.) γουργούπλιν Πόντ. (Οἰν.) Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Κόμβος νήματος. 2) Βῶλος ἐξ ἀλεύρου ἀδιάλυτος κατὰ τὴν μετὰ τοῦ ὕδατος ἀνάμειξιν τοῦ ἀλεύρου.

γουργουπλιάζω Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ ρ δ ο ὕ π λ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι ᾶ ζ ω.

Σχηματίζω κόμβους: Τὸ ράμμα — τὸ παντὶν ἐγουργουπλιάσεν.

γουργουπλιάρης ἐπίθ. Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ ρ δ ο ὕ π λ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι ᾶ ρ η ς.

1) Ὁ ἔχων κόμβους: Γουργουπλιάριν ράμμα. 2) Ὁ περιέχων βῶλους ἐξ ἀδιαλύτου ἀλεύρου, ἐπὶ ἄρτου ἢ ἄλλων ἐξ ἀλεύρου παρασκευασμάτων: Γουργουπλιάριν ψωμὶν — φρατῖν.

γουργουπλίτσα ἡ, Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ ρ δ ο ὕ π λ ι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. - ι τ σ α.

Τὸ μικρὸν γ ο υ ρ δ ο ὕ π λ ι, τὸ ὅπ. βλ.

γουργέρα ἡ, Πελοπν. (Μεσσην. Τριφυλ.) γουργέλα Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ.) γκουρζέρα Πελοπν. (Μεγαλόπ.) γουργέρα Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gorgiera* = περιλαίμιον. Πβ. τὸν Ὑστεροβυζαντ. τύπ. γ ο υ ρ ζ ε ρ ι εἰς Θανατ. Ρόδ., στ. 127 (ἐκδ. Wagner, σ. 36) «Κι ἀπάνω ἑς τὰ τραχήλια των, εἰς τὰ τουρνέματά των | χρυσᾷ νὰ ἔχουν γουργερίᾳ μέχρι καὶ τὰ βυζιά των».

1) Τὸ περιλαίμιον, ὁ γυακᾶς τοῦ ὑποκαμίσου Εὐβ. (Στρόπον.) Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ. Μεσσην. Τριφυλ.): Τὸ 'ρραφα τοῦ π'κάμ' σου, νὰ ράφου τ' γουργέρα Στρόπον. 2) Τὸ περὶ τὸν τράχηλον μέρος τοῦ ὑποκαμίσου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ράπτεται ὁ γυακᾶς Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Μοῦ 'ρχεται στενὴ ἡ γουργέλα. Περιπατάγανε ψεῖρες ἑς τὴ γουργέλα. 3) Ἡ τραχηλιά, τὸ μανδήλιον τοῦ λαιμοῦ Πελοπν. (Μεγαλόπ.)

γουργουλᾶς ὁ, Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κερασ. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γουργ'λᾶς Πόντ. (Οἰν.) γιουργουλᾶς Φ. Φιλιππίδ., Σταυρ. καὶ Σταυρούλ., 12 Πληθ. γουργουλάντ' Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ ρ ζ ο ὕ λ ι, τὸ ὅπ. βλ. εἰς λ. γουργούλιν, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾶ ς.

1) Νόσος λοιμική, πανώλης Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κερασ. Οἰν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) — Φ. Φιλιππίδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐδόχτα ἄς σὸ γουργουλᾶν (προσεβλήθη ἀπὸ πανώλην) Τραπ. Ἀμὸν τὸν γουργουλᾶν ἐν' (καθὼς τὴν πανούκλαν εἶναι) Χαλδ. Ὁσήμερον τὸ εἶν' τὰ κορίτθᾶ — γιουργουλᾶς νὰ κυλίζ' ἄτα — νὰ ἐποροῦν, νὰ λαγγεῦ'νε ἑς σοὶ παιδαντίων τ' ὠμία ἀπάν' (τὰ σημερινὰ κορίτσια, ποὺ ἡ

πανούκλα νὰ τὰ κυλήσῃ — νὰ τὰ πάρῃ —, ἂν ἡδύναντο, θὰ ἐπήδων ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τῶν παιδίων) Φ. Φιλιππίδ., ἐνθ' ἄν. || Φρ. Ὁ γουργ'λᾶν καὶ ἡ κοιλία νὰ παστρεύῃ σε (ἡ πανώλης καὶ ἡ διάρροια νὰ σὲ θανατώσῃ) ἄρᾳ) Οἰν. Νὰ χτυπᾷ σε ὁ γουργουλᾶς (νὰ σὲ κτυπήσῃ — νὰ σὲ θανατώσῃ ἡ χολέρα) ἄρᾳ) Κερασ. Τὸ γουργουλᾶ νὰ βγάλῃς (ἄρᾳ) Ἀνακ. Σινασσ. Γουργουλᾶς 'κ' ἐσέβε σε! (πρὸς τὸν παραπονοῦμενον ὅτι ὑποφέρει, ἐνῶ δὲν συμβαίνει τοῦτο) Ἀμισ. Ἰμερ. Κερασ. κ. ἄ. Ὅσον τοῦ γουργουλᾶ εἶν' (ἐνν. παμπληθὴ ὅσα δηλ. ἐθέρισεν, ἐθανάτωσεν ὁ γουργουλᾶς: ἐπὶ παιδίων πολλῶν συνελθόντων ἐν θορύβῳ καὶ ἀταξίᾳ) Κερασ. || Γνωμ.

Ὁ γουργουλᾶς κί ὁ θάνατος καὶ γιὸ τί γεροντᾶδες (ὁ γουργουλᾶς καὶ ὁ θάνατος εἶναι διὰ τοὺς γέροντας, οἱ γέροντες ὑπόκεινται εὐκολώτερον εἰς ἀσθενείας καὶ εἰς θάνατον) Τραπ. β) Κατὰ προσωποποίησιν τῆς ἀσθενείας, φάντασμα μικρόσωμον καὶ κακοποιὸν διατρέχον διαφόρους περιοχὰς καὶ ἐνσπεῖρον τὸν ὄλεθρον τῆς πανώλους Πόντ. (Κερασ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Νὰ τρώῃ σε ὁ γουργουλᾶς! (ἄρᾳ) Τραπ. Σ' τὸν γουργουλᾶ τὸ στόμαν νὰ πᾶς! (ἄρᾳ) αὐτόθ. || Φρ. Ἀμὸν γουργουλᾶ χέρᾱ καὶ ποδάρεᾱ (ὥσάν τῆς πανούκλας τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια) ἐπὶ τῶν ἐχόντων σῶμα ἀδύνατον καὶ σκελετωδές) Σταυρ. || Παροιμ. Ὁ γουργουλᾶς τὸν γουργουλᾶν 'κὶ τρώει (ἐπὶ κακοποιῶν ὁμοφρόνων, ὅτε δὲν βλάπτει ὁ εἰς τὸν ἄλλον) Χαλδ. Τὴ γυναῖκα εἶπαν ἄτεν: ὁ γουργουλᾶς παιδία μοιράζ'. — Τ' ἐμὸν μ' ἐπαίρνε, εἶπεν, καὶ τ' ἐκεينوῦ λαζούμ' 'κ' ἔτον (εἶπαν εἰς τὴν γυναῖκα: ὁ γουργουλᾶς μοιράζει παιδιὰ. — Μακάρι, εἶπε, νὰ μὴ μοῦ ἐπαιρνε τό ἰδικόν μου καὶ τὸ ἰδικόν του δὲν μοῦ ἐχρειάζετο: ἐπὶ τῶν δολίως προσφερομένων νὰ ἐξυπηρετήσουν δῆθεν τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων, ἐνῶ πράγματι τοὺς ἐπιβουλεύονται) Χαλδ. 2) Ὁλετήρ, καταστροφεύς, ἐπὶ τοῦ λάθρα καταβροχθίζοντός τι Πόντ. (Κερασ.): Τὴ ζάχαρης ὁ γουργουλᾶς, τὴ σκουτελίων ὁ γουργουλᾶς (ὁ καταστροφεύς τῶν πινακίων).

γουργουλιάζω Πόντ. (Οἰν.) γουργουλᾶζω Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Προστ. γουργουλᾶσον Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) γουργουλῶ Πόντ. (Οἰν.) Μέσ. γουργουλᾶγομαι Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σεμέν. Χαλδ.) γουργουλᾶζομαι Πόντ. (Κερασ.) γουργουλᾶσθαι Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) γουργουλᾶσκουμαι Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) γουργουλέσκουμαι Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ.) Ἀόρ. ἐγουργουλᾶγα Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.) Προστ. γουργουλᾶγα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γουργουλᾶστ' Πόντ. (Χαλδ.) γουργουλέστ' Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ.) Μετοχ. γουργουλᾶσμένος Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) γουργουλᾶγμένος Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ ρ ζ ο ὕ λ ι.

Προσφέρω τροφήν μετ' ἀγανακτήσεως καταρῶμενος τὸν τρώγοντα αὐτήν, ἵνα προσβληθῇ ὑπὸ χολέρας: τὸ μέσον ἔχει τὴν σημασιολογικὴν χρῆσιν τοῦ π ε ρ ι δ ρ ο μ ι ᾶ ζ ω ἐνθ' ἄν.: Ἐπαρε, γουργουλᾶσον τὸ μωρὸ (δῶσε εἰς τὸ παιδί νὰ φάγῃ, ποὺ νὰ τὸ φάγῃ ἡ πανούκλα) Ὁφ. Δὸς ἑς σὸ μωρὸ φαί, ἄς γουργουλᾶται (δῶσε εἰς τὸ μωρὸν φαγητὸ νὰ περιδρομιάσῃ) αὐτόθ. Γουργουλοῦ! (φάγε' μετ' αὐστηρότητος πρὸς δυστροποῦν παιδίον, φάγε, ποὺ νὰ φάγῃς χολέραν, φαρμάκι!) Οἰν. γουργουλᾶομαι! (τρώγω, ποὺ νὰ μὲ φάγῃ ἡ πανούκλα!) Ὁφ. Χάρε' ἐγουργουλᾶες (λοιπὸν ἐπεριδρόμιασε!) Χαλδ. Ἐπαρ' ψωμὶν γουργουλᾶγ' (πᾶρε ψωμὶ νὰ πανουκλιάσῃς, νὰ περιδρομιάσῃς) Τραπ. Ἐλα, γουργουλᾶστ'! (ἔλα, περιδρόμιασε!) Χαλδ. Συνών. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ῶ ν ω.

